

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Synopsis Magnalium Divi Josephi

Ignatius <a Sancto Francisco>

Leodii, 1684

Sect. 1. Divus Iosephus verè Pater Iesu ex S. Augustino loco citato.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38500

semper ad majora progrediendo, hoc ita probat, ut non tantum illius probationes id omnino inferant, sed etiam esse firmius ac perfectius Christi Patrem, quam sint isti suorum filiorum quos ex se genuerunt: quod & dilerte ac in terminis concludit. Singula per ordinem videamus.

SECTIO PRIMA.

Divus Josephus verè Pater JESU ex Divo Augustino loco citato.

III. **A**C primò quidem cap. 10. 11. & 12. incipit ostendere quatuor argumentis esse verè Patrem JESU: primo, Jure Conjugii, quia scilicet verè Virginis, quæ cum peperit, Maritus. Secundò, propter autoritatem illi in Christum exilitis traditam, ex quâ ei nomen imposuit. Tertio, quia ita eum vocabat Maria, quæ tamen conficia erat, quod non ex ejus complexu aut concubitu Christum conceperat. Quarto, quia Christus ei, ut filius patri, subditus fuit.

IV. Sic igitur ille ibidem cap. 10. *Altera illorum calumniatio est: per Joseph, inquit, generationes Christi, & non per Mariam numerantur. Attendat paulisper sanctitas vestra; non, inquit, per Joseph debuit. Quare non debuit per Joseph? nunquid non erat maritus Mariae Joseph? non, inquit, quis hoc dicit? scriptura enim dicit Angelicâ autoritate quod maritus erat, Noli timere, inquit, accipere Mariam conjugem tuam, quod enim in illâ narum est de Spiritu sancto est. Et quoque jubetur ut puero nomen imponat, quamvis non de semine suo nato. Pariet, inquit, filium & vocabis nomen ejus JESUM. Sed hoc intendit Scriptura quod non sit natus de semine Joseph, cum sollicito unde esset illa gravis, utero, dicitur, de Spiritu sancto est; Et tamen paternæ ei non aufertur autoritas, cum jubetur puero nomen imponere. Denique & ipsa Virgo Maria bene sibi conscia, quod non ex ejus complexu & concubitu conceperit Christum, tamen eum Patrem Christi dicit; Attendite quomodo? cum*

esset duodecim annorum Dominus IESUS Christus secundum hominem, qui secundum Deum est ante tempora & sine tempore; remansit ab eis in Templo, &c. & dicit mater ejus, Quid fecisti nobis sic? Ecce Pater tuus & ego dolentes quærebamus te: Et ille, non sciebatis quia oportet me in his esse quæ Patris mei sunt: Non enim sibi volebat esse filium illorum, ut non intelligeretur Filius Dei: Filius enim Dei semper Filius Dei, creans illos ipsos: filius autem hominis ex tempore natus de Virgine sine semine maritali, parentem habebat utrumque: unde hoc probamus? jam dixit Maria, Pater tuus & ego dolentes quærebamus te: Hæc Divus Augustinus dicto cap. 10.

Prosequitur cap. 11. dicens: *Pater tuus & ego dolentes quærebamus te. Quid ergo respondet Dominus IESUS Christus? oportebat me esse in his quæ Patris mei sunt: non sic indicat Patrem Deum, ut neget Patrem Joseph. Unde hoc probamus? secundum Scripturam quæ sic ait: Et dixit ad illos, non sciebatis quia in his quæ Patris mei sunt oportet me esse? Illi autem non intellexerunt quid illis locutus est. Et cum descendisset cum illis, venit Nazareth, & erat subditus illis. Non dicit erat subditus matri, aut erat subditus ei, sed erat subditus illis. Quibus subditus erat? nonne parentibus? ambo parentes erant quibus ille subditus erat, eâ dignatione, quâ filius hominis erat.*

Ac deinde cap. 12. *Christo mundus subditus, Christus parentibus subditus. Viætis ergo fratres quod non ita dixerit, oportet me in his quæ Patris mei sunt esse ut intelligeremus quasi dictum, vos non estis parentes mei; sed parentes illi temporaliter, Pater ille sempiternè: Parentes illi filii hominis, Pater ille verbi & sapientiæ suæ, Pater virtutis suæ per quem cuncta formavit.*

Ex quibus cap. 13. concludit: *Non itaque propterea non fuit Pater Joseph, quia cum Matre Domini non concubuit; quasi uxorem libido faciat & non charitas conjugalis: intendat sanctitas vestra: dicturus erat post aliquantum temporis Apostolus Christi in Ecclesiâ. Reliquum est ut qui habent uxores tanquam non habentes sint I. Corinth cap. 7. Et multos novimus fratres nostros fructificantes*

in gratiâ, in nomine Christi ex consensu ab invicem continere concupiscentiam carnis, non autem ab invicem continere charitatem conjugalem. Quanto illa reprimitur, tanto ista fortius confirmatur. Nonne sunt conjuges qui sic vivunt non querentes ab invicem fructum carnis, non exigentes ab invicem debitum concupiscentie corporalis? Et tamen illa subiecta est viro, quia sic decet: & tanto subiectior quanto castior: & ille uxorem diligit verè ut scriptum est, in honore & sanctificatione, tanquam cohæredem gratiæ sicut Christus, inquit, dilexit Ecclesiam, Ergo si copula est, si conjugium est, si non idè non est conjugium quia non fit illud quod etiam in non conjugate fieri potest sed illicitè potest: utinam possent omnes, sed multi non possunt, non ergo disjungant eos qui possunt, & propterea negent esse vel illum maritum vel illam uxorem, quia non sibi carnaliter miscentur, sed cordibus connectuntur, &c. Quæ ibi fusè prosequitur & hæc de veritate hujus paternitatis ex hoc sermone. Vide plura à nobis aliunde ex eodem Sancto Augustino in eam rem adducta supra.

SECTIO II.

Quàm verè Divus Ioseph Pater Christi ex eodem S. Augustino.

VIII. **N**on minus verè Pater Christi, inquit Divus Augustinus loco citato cap. 14. quam Patres ordinarii sint Patres filiorum quos opere carnis genuerunt. Accipe Sancti Doctoris ipsissima verba.

IX. *Ergo fratres mei, inquit, intendite qui liberorum procreandorum causâ habent uxores magni viri, quales fuisse Patres legimus, & multis documentis invenimus, clamantibus omnino sine dubitatione paginis sanctis: si qui ergo viri propter creationem tantummodo liberorum uxores habent, si eis posset præstari ut haberent filios sine concubitu, nonne ineffabili gaudio tantum beneficium amplecterentur? nonne cum ingenti lætitiâ susciperent? duo sunt enim opera carnalia quibus consistat genus humanum: in quæ*

duo opera prudentes & sancti ex officio descendunt, imprudentes autem in ea per cupiditatem ruunt. Aliud est enim ad aliquid officio descendere, aliud in aliquo per cupiditatem cadere. Quæ sunt ista quibus consistat genus humanum? In nobis ipsis primum est quod pertinet ad sumenda alimenta, quæ utique non possunt sine aliqua per carnem delectatione sumi, manducare & bibere: si non feceris morieris. Hoc ergo uno sustentaculo stat genus humanum pro modo naturæ suæ, manducando & bibendo. Sed per hoc sustentaculum sustentantur homines, quoad seipso attingit: successioni autem non consulunt manducando & bibendo, sed uxorem ducendo. Sic enim consistat genus humanum, primum, ut vivant homines: sed quia aigentia quantâcumque corpori adhibita non possunt utique semper vivere: consequens provisio est ut nascentes succedant morientibus: quia ita est genus humanum sicut scriptum est quomodo folia in arbore: sed in arbore Olea, vel Lauro, vel aliqua huiusmodi, quæ nunquam sine comâ est, sed tamen non eadem semper habet folia, &c. sic & genus humanum, quotidie morientium detrimenta non sentit per supplementa nascentium, & sic pro modo suo stat universa species generis humani. Et sicut folia in arbore semper videntur, ita plena hominibus terra semper conspicitur. Si autem morerentur tantum, & non nascerentur; velut arbores quædam omnibus foliis, ita terra omnibus hominibus nudaretur: Cum ergo sic subsistat genus humanum, ut necessaria sint duo sustentacula, de quibus satis dictum est: ad utrumque sapiens, & prudens, & fidelis, officio descendit, non libidine cadit. Ad manducandum & bibendum quam multi voraciter irruunt, ibi ponentes totam vitam quasi ipsam causam vivendi? Nam cum idè manducant ut vivant, idè seputant vivere ut manducant. Istos omnis sapiens reprehendit, & maxime divina scriptura, edaces, ebriosos, belluones, quorum Deus venter est ad Philip. cap. 3. Hos ad mensam non adducit nisi concupiscentia carnis, non indigentia refectiois. Itaque isti cadunt in escam & potum, illi autem qui descendunt ex officio vivendi, non idè vivunt ut comedant, sed idè comedant ut vivant: Itaque istis prudentibus, & temperantibus, si offerretur ut sint cibo